

Emlékezzünk október 6-án...

Időnként megszólalok a méltatlanság hangján, hogy amíg a magyar nép oly híven tartja meg a nemzeti gyásznapot az aradi vértanúkra emlékezve még ma is, 168 év után is, minden évben és mindenütt, ahol magyarok élnek, a későbbi, három ízben elkövetett újabb, még tömegesebb kivégzésekre nem emlékezzünk nemzeti összességünkben, de nemzeti egyesületekben sem. Pedig ezekben az esetekben is hazájukat védő, nemzeti kötelezettséget teljesítő magas rangú és minden rangú hősöket gyilkolt meg a közhatalomra telepedett ellenség gyalázatos módon.

Szóltam, írtam róla, nem fogalmazódott meg az elgondolás környezetemben sem. A társadalomtudomány talán választ tudna adni a kérdésre, laikusan talán azt válaszolnánk, a hely foglalt nemzeti tudatunkban, magyar mártírok napja csak egy lehet, tizenhárom kiválasztottnak jutott hely (holott akkor is jóval többen voltak) a nemzeti panteonban, nevüket megtanultuk az iskolában, szerepükre, utolsó mondataikra emlékeztetnek október 6-a szónokai.

A bécsi politika a szentesített, törvényes rend ellen áskálódott. A törvényt a bécsi udvar megszegte, és a magyarok koronázott királya saját magyar népe ellen lázadásra buzdította az ország nemzetiségeit, és végül fegyveres harcot indított a törvényes rend ellen. Magyarország ellen. Ez váltotta ki az ország felelős vezetőiből, csakúgy, mint az egész magyar közvéleményből, azt az elhatározást, hogy a megtámadott országot és alkotmányos rendet, a Szent Koronát, annak népét meg kell védeni. V. Ferdinánd egyetlen intézkedéssel ellenséggé nyilvánított mindenkit, akinek a hadsereghez vagy a közügyekhez köze volt. Ez volt az a nap, 1848. október 3-a, amikor visszavonta addigi rendelkezéseit, feloszlatta az országgyűlést, leváltotta Batthyány Lajost miniszterelnöki tisztségéből. Mindenkit lázadónak nyilvánítottak, aki március 15. és október 3. között az ország vezetésében részt vett alkotmányosan, éppen királyi kinevezéssel, a koronás királlyal egyetemben.

Gondoljunk bele ebbe a közjogi képtelenségbe: ez az ember királyi mivoltában megtagadta azt az alkotmányos rendet, amelynek első föl- esküdtötte, őrzője és felelős védelmezője volt. A magyarok hűségesek maradtak hazájuk alkotmányához, a fennálló törvényekhez és a királyhoz is. A király lett hűtlen és esküszegő. A magyaroknak semmi másra nem volt esélyük, csak a védekezésre. Ez volt az a lépés Bécs részéről, amely már világos üzenet volt az ország teljes leigázására, alkotmányának eltörlésére és mindenki üldözésére, aki a nemzet érdekében megnyilatkozik. Bécsben Magyarország teljes felszámolását határozták el. Ezt bizonyítja az a lépés is, hogy az ifjú és még koronázatlan Ferenc József aláírja a hírhedt olmützi alkotmányt, amely Erdélyt, a Bánságot és Horvátországot elszakítja a Szent Koronától, és az örökös tartományok közé sorolja. Íme, Trianon előképe: Szent István országának szétszaggatása. Ezt akadályozta meg a szabadságharc végsőig kitartó küzdelme: a szabadság elveszett, de az ország egyben maradt. A bécsi udvar felmérte a helyzetet. Csak úgy maradhat fenn a Monarchia, ha egyben marad a Szent Korona országa teljes földrajzi határaitban, az osztrák császár és magyar király egy személyben összefogott alkotmányos rendjében. Magyar részről a haza bölcse, Deák Ferenc meggyőzte honfitársait, hogy a modern kapitalista világ rendjében a nagy egységek érvényesülnek gazdasági erejük alapján. Ezt követte Bismarck is a német államok egységesítése során. Mit láttunk a XIX. század utolsó harmadában? A Német Birodalom és az Osztrák–Magyar Monarchia Európa gazdasági fellendülésének vezető hatalmává lett.

Ezt nem tűrhette Anglia és Észak-Amerika világhatalmi rendjének bankhálózata, világháborút zúdított Közép-Európára 1914-ben, ez a mai napig is tart, és a célja az európai nemzetek szerkezeti rendjének szétbomlasztása. A frontális háború mellett a belső bomlasztás háborújával, a nemzetköziség ideológiai hármásával, a liberaliz-

mus–szocializmus–kommunizmus államellenes, nemzetellenes politikai bomlasztással támadták meg Közép-Európa rendjét. Sikeresen létrehozták a kommunizmus elvein alapított szovjet államot Oroszországban. A Szovjetunió egyetlen rendeltetése Európa bolsevizálása volt, katonai eszközökkel.

A kommunizmus első támadása Magyarországon 1919-ben történt a védekező háborúban kifáradt ország ellen. A hirtelen jött kapitalista fejlődés a fővárosba vonzott sokféle népséget, ezzel bontották meg a rendet a honi internacionalisták, elvi kapcsolatban a magyar királyság államának megszüntetésére szövetkezett nyugati államokkal. A proletár állam kommunista rémuralma alatt gyilkolták az ország igaz vezetőit, katonákat, parasztokat is.

Közép-Európa föléledésére újabb világháború zúdult. Sem az a háború, sem az utána következő szovjetuniós katonai megszállás és kommunista rémuralom nem indokolható Németország mindössze 12 évig fennállott diktatórikus rendszerének a veszélyével. Ezzel szemben a valódi veszély Európa számára a közös US–USSR-megszállás volt. Csak részben szabadult föl alóla.

És hogy a téma lényegére visszatérjünk, a második világháborús magyar részvétel honvédő háború volt, a harci események során elesettek mind a nemzet háborús hősei. Sem 1944. március 12-e, sem október 15-e politikai változásai ezen nem változtatnak, a magyar háborús részvétel mindvégig honvédelem volt. Mindazok a katonák és állami vezetők, akiket a szovjet megszállás utáni kommunista rendszer kivégezett, meggyilkolt, a magyar nemzet mártírjai.

1956-ban mindazok, akik fegyveresen és bármi más módon küzdöttek a kommunisták hatalma ellen a független Magyarországért, a nemzet hősei, és mindazok, akiket ilyen cselekedetük miatt kivégeztek, a magyar nemzet mártírjai.

Nem tudunk évszázados beidegződést egyéni kezdeményezésre átalakítani, bármennyire is logikus és kívánatos lenne, de megvallani magunk számára és példát mutatni szép magyar kötelesség.

Hirdessük a kívánságot, október 6-a legyen minden magyar mártír nemzeti ünnepe. Emlékezzünk október 6-án mindazokra a hontársainkra, akik vértanúságot szenvedtek a magyar nemzet szabadságáért.

(2017)

Barkos Bea: Lélek-kereszt